

Η εορτή των Αιτωλοακαρνανών Αγίων στην Ιερά Πόλη Μεσολογγίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας



© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

Με επίκεντρο την Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου, που εορτάζει την συμπλήρωση 200 ετών από την ηρωική Έξοδο των Ελευθέρων Πολιορκημένων, πραγματοποιήθηκε εφέτος η εορτή της Συνάξεως πάντων των εν Αιτωλία και Ακαρνανία διαλαμψάντων Αγίων, που τιμά η Ιερά Μητρόπολή Αιτωλίας και Ακαρνανίας την Κυριακή του Τυφλού.

Το απόγευμα του Σαββάτου, 16 Μαΐου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, επικεφαλής του Ιερού Κλήρου και του πιστού Λαού, υποδέχθηκε στα προπύλαια του Ιερού Ναού Αγίου Παντελεήμονος Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου τα ιερά Λείψανα των Αιτωλοακαρνανών Αγίων που μεταφέρθηκαν από τους Ιερούς Ναούς και τις Ιερές Μονές της Ιεράς Μητροπόλεως όπου φυλάσσονται μόνιμα.



Συγκεκριμένα, μεταφέρθηκαν και τέθηκαν προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών τα ιερά λείψανα: του Αγίου Ιερομάρτυρος Κοσμά του Αιτωλού, του Ισαποστόλου, του Αγίου Καλλινίκου, Επισκόπου Εδέσσης του Αιτωλού, του Αγίου Ιερομάρτυρος Βλασίου του Ακαρνάνος, του Αγίου Ανδρέου του Ερημίτου, του Αγίου Ιωάννου του εν Βραχωρίω μαρτυρήσαντος και του Αγίου Ιακώβου του Γέροντος του εν Δερβεκίστη.



Ακολούθησε ο πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, με την συμμετοχή του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως, Αρχιμανδρίτη Θεοκλήτου Ράπτη και του Ιερού Κλήρου της ευρύτερης περιοχής του Μεσολογγίου.



Το πρωί της Κυριακής του Τυφλού, 17 Μαΐου 2026 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό του Αγίου Παντελεήμονος.



Κατά το κήρυγμά του συνέχισε την ανάλυση της Θείας Λειτουργίας, που πραγματεύεται στα φετινά κυριακάτικα κηρύγματά του. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε τα εξής:

«Το φως αποτελεί το βασικό στοιχείο της περιόδου από το Πάσχα μέχρι την Πεντηκοστή.

Την βραδιά της Αναστάσεως, κατά την στιγμή του «δεύτε λάβετε φως», καθώς η φλόγα από την λαμπάδα του ιερέα μεταδόθηκε σε όλες τις αναστάσιμες λαμπάδες των πιστών, βρεθήκαμε νοερά έξω από το μνημείο του Εσταυρωμένου Ιησού και γίναμε μάρτυρες του ζωηφόρου Φωτός που, σε μια στιγμή, καταύγασε την οικουμένη.

Αλλά και στο τέλος της Αναστάσιμης περιόδου το ίδιο Φως, διάσπαρτο σε μικρές φλόγες, θα εμφανιστεί πάνω από τα κεφάλια των Μαθητών και θα αποκαλύψει τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Η ημέρα αυτή αποτελεί το γενέθλιον της Εκκλησίας, η οποία, από τότε, ακτινοβολεί ως πνευματικός φάρος της οικουμένης.

Κατά την διάρκεια αυτών των πενήντα ημερών μετά το Πάσχα, η Εκκλησία ζει μέσα στο αναστάσιμο Φως. Τα αναστάσιμα τροπάρια, τα λευκά άμφια των ιερέων και το χαρμόσυνο κλίμα όλων των ακολουθιών δείχνουν την μετάβαση από το σκοτάδι της λύπης και του θανάτου στην χαρά της νέας και αιώνιας ζωής.

Στο σημερινό Ευαγγέλιο, αυτή η μετάβαση από το σκοτάδι στο φως αποκαλύπτεται με τρόπο συγκλονιστικό στο θαύμα της ίασεως του εκ γενετής τυφλού. Μόνον

αμυδρά μπορούμε να συλλάβουμε τα συναισθήματα ενός ανθρώπου, ο οποίος, ενώ δεν είχε αντικρίσει ποτέ σχήματα και χρώματα, βρίσκεται, από την μία στιγμή στην άλλη, εκστατικός θεατής και θαυμαστής ενός πρωτοφανέρωτου κόσμου.

Ακριβώς την ίδια εμπειρία, η Εκκλησία μας καλεί να βιώσουμε σε κάθε πτυχή της πνευματικής ζωής. Βεβαίως, η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί γεγονός που πραγματοποιήθηκε μία φορά και από τότε το φως αποτελεί μια διαρκή και μόνιμη πραγματικότητα. Εμείς, όμως, ως άνθρωποι, παλινδρομούμε. Αν και εξήλθαμε ολόφωτοι και αναγεννημένοι από την κολυμβήθρα της βαπτίσεώς μας, η βύθιση στο σκοτάδι των παθών και της αμαρτίας αποτελεί γεγονός που, δυστυχώς, επαναλαμβάνεται. Οι μικρές και οι μεγάλες πτώσεις αποτελούν για την ζωή του καθενός από εμάς καθημερινή εμπειρία. Για τον λόγο αυτό, μέσα στην Εκκλησία, υπάρχει διαρκώς η δυνατότητα μετανοίας, αναβαπτίσεως μέσω του μυστηρίου της Ιεράς Εξομολογήσεως και επιστροφής στον δρόμο που οδηγεί στην επουράνιο Βασιλεία, όπου επισκοπεί το φως του προσώπου του Αναστημένου Κυρίου.

Μέχρι τότε, ο πνευματικός αγώνας του κάθε Χριστιανού είναι διαρκής. Διαρκής όμως είναι και η πνευματική τροφοδοσία και ενίσχυση των δυνάμεών μας, τις οποίες μας παρέχει η Εκκλησία μέσω των Ιερών Μυστηρίων της και ιδιαιτέρως μέσω του κορυφαίου Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Διότι, αδελφοί μου, τί άλλο είναι η Θεία Λειτουργία από μία διαρκή ένωση με το Αναστημένο Σώμα του Χριστού και μία διαρκή συμμετοχή μας στην αιώνια ζωή και το αδαπάνητο Φως που έφερε στους ανθρώπους η Ανάστασή Του;

Ιδιαιτέρως, όσο πλησιάζει η στιγμή της ενώσεως μαζί Του μέσω της Θείας Κοινωνίας, και ενώ έχουμε απευθύνει προς τον Θεό Πατέρα την προσευχή που ο Χριστός μας δίδαξε λέξη προς λέξη, το «Πάτερ ημών», ο ιερέας μας καλεί να σκύψουμε το κεφάλι μπροστά στον Θεό και Δεσπότη της ζωής μας. Ακριβώς για τον λόγο αυτό, η τελευταία δέηση πριν την Θεία Κοινωνία ονομάζεται «ευχή της κεφαλοκλισίας», δηλαδή ευχή που μας καλεί όλους να κλίνουμε την κεφαλή ως ένδειξη απέραντου σεβασμού και ευγνωμοσύνης προς Εκείνον, που σε λίγο θα μας χαρίσει το ίδιο Του το Σώμα και το ίδιο Του το Αίμα.

«Σε ευχαριστούμε, άορατε Βασιλέα», προσεύχεται ο ιερέας, «εσύ ο Οποίος, με την αμέτρητη δύναμή σου δημιούργησες τα πάντα και με το πλήθος της αγάπης σου τα έφερες όλα από την ανυπαρξία στην ύπαρξη. Εσύ λοιπόν, Δέσποτα, από τον ουρανό επίβλεψε την ματιά προς αυτούς, που τώρα κλίνει την κεφαλή τους· γιατί δεν έσκυψαν σε άνθρωπο, αλλά σε σένα τον μεγάλο Θεό. Εσύ λοιπόν, Δέσποτα, όλους εμάς τώρα βοήθησέ μας στο καλό, σύμφωνα με ο,τι ο καθένας έχει ανάγκη· συνταξίδεψε μαζί μ' εκείνους που ταξιδεύουν στην θάλασσα· συνοδοιπόρησε μ' εκείνους που περπατάνε στην στεριά· θεράπευσε τους

αρρώστους, εσύ που είσαι ο ίατρός των ψυχών και των σωμάτων μας».

«Όλα αυτά θα συμβούν με την χάρη, την ευσπλαχνία και την φιλανθρωπία του μονογενούς σου Υιού, που μαζί του συνοδεύαζεσαι, και με το πανάγιο και αγαθό και ζωοποιό σου Πνεύμα, τώρα και πάντα και στους ατελεύτητους αιώνες».

Είναι τώρα η στιγμή, κατά την οποία αναγνωρίζουμε πως, ο,τι υπάρχει ορατό και αόρατο οφείλει την ύπαρξή του στον επουράνιο Βασιλέα και Δημιουργό, ο Οποίος, εκ του μη όντως, δημιούργησε την ζωή. Κάθε μας σκέψη, κάθε μας πράξη, κάθε μας ανάγκη και δυνατότητα, κάθε μας αδυναμία και χάρισμα, ακόμη και το τελευταίο κύτταρο του σώματός μας, βρίσκονται κάτω από την ματιά Του και μέσα στην αγάπη Του. Προς Αυτόν και μόνον επιτρέπεται ο άνθρωπος να σκύβει το κεφάλι. Όχι εξ αιτίας του φόβου που κάνει συνήθως τους ανθρώπους να προσκυνούν άλλους ανθρώπους, αλλά εξ αιτίας σεβασμού και ευγνωμοσύνης προς τον Ύψιστο Θεό, ο Οποίος ήρθε στη γη για χάρη μας.

Ο κάθε άνθρωπος έχει να δώσει τον δικό του αγώνα, να παλέψει με τα ιδιαίτερα πάθη και τις αδυναμίες του. Ο κάθε άνθρωπος αντιμετωπίζει στην ζωή τον δικό του Γολγοθά. Για όλες αυτές τις καταστάσεις, όμως, ένα είναι το κοινό φάρμακο: Τα αγιασμένα Τίμια Δώρα, που, αυτή την στιγμή, βρίσκονται πάνω στην Αγία Τράπεζα. Αυτόν, ο Οποίος τα εξαγίασε, τον Κύριο Ιησού Χριστό ικετεύουμε, Αυτόν εμπιστευόμαστε και παρακαλούμε, ώστε, την κάθε περίπτωση της ζωής μας, το κάθε τι που μας συμβαίνει, ακόμη και όσα μας φοβίζουν, μας πανικοβάλλουν η μας φέρνουν σε αμηχανία, να τα οδηγεί πάντα σε καλό.

Το βλέπουμε και το ομολογούμε: οι δυσκολίες της ζωής και τα απρόοπτα ανατρέπουν συχνά τους σχεδιασμούς μας και υπερβαίνουν τις δυνάμεις μας. Γι αυτό και τώρα, με σκυμμένο το κεφάλι, καλούμε τον Θεό Πατέρα να γίνει ο συμπαραστάτης μας σε κάθε προσπάθεια, ο γιατρός μας σε κάθε ασθένεια και ο συνοδοιπόρος μας σε κάθε διαδρομή.

Σε λίγο θα βρεθούμε όλοι μπροστά στο κοινό ποτήριο, όμως οι ανάγκες του καθενός, οι αγωνίες και οι φόβοι είναι ιδιαίτεροι. Αυτός που διατίθεται προς όλους, γίνεται, συγχρόνως, και ο προσωπικός Φίλος και Σωτήρας του καθενός. Σε άλλον, μετατρέπεται σε ακτίνα φωτός που τον συναντά στο απόλυτο σκοτάδι της απελπισίας, όπως συνέβη σήμερα με τον τυφλό της Ευαγγελικής περικοπής. Σε άλλον, μετατρέπεται σε ελευθερωτή από τα φρικτά πάθη που δηλητηριάζουν την ψυχή, όπως υπήρξε ελευθερωτής του Παύλου και του Σίλα, όταν βρέθηκαν στην φυλακή, σύμφωνα με την σημερινή Αποστολική περικοπή.

Ας μην έχουμε καμία αμφιβολία: Ο Χριστός γνωρίζει τις ανάγκες μας τους φόβους και τις αγωνίες μας, γνωρίζει, όμως, και τον ιδιαίτερο δρόμο που πρέπει να

βαδίσει ο καθένας από εμάς, προκειμένου να βρει την χαρά και την γαλήνη. Ας Του αναζητούμε διαρκώς, ας εμπιστευτούμε στην αγάπη Του όλους τους σχεδιασμούς και ολόκληρη την ύπαρξή μας, ας Του παραδώσουμε το πηδάλιο της ζωής μας και ας είμαστε βέβαιοι πως είναι ο μόνος Κυβερνήτης που έχει την δυνατότητα να μας οδηγήσει στον ασφαλή λιμένα της σωτηρίας».

























© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.



© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.





































